Ганна Савіч

***

Які ж балючыя расстанні!
Ты пакідаеш родны кут,
У твой бок глядзяць расчаравана
Узлескі, хаты, шумны дуб.
А ў гаі каліна спее і вочкі
Долу апусціла,
Як жа яна ўсё разумее
І ўтрымаць не мае сілы.
Мяне прабачце, дарагія,
За ўсё ўдзячна вам і Богу,
Ды ёсць сярод шляхоў іншыя
Сцяжынкі і мая дарога.
Абавязкова я ж вярнуся!
А лёсу сцежкі ёсць ўсюды,
Няхай да роднай Беларусі
Ён з кветак васількобых будзе.
Дай Божа,
у тлуме майго шляху
Каб не губляліся сцяжыны,
Птушыны клёкат,
Крылаў узмахі — знак
Павяртання да краіны.
Каб толькі чыстым было неба,
Вясёлкай праганяла хмары,
Для шчасця многа нам
не трэба,
Здзяйсненне, хіба, толькі мары!